

Drakenmagie

De kronieken van de Verenigde Graafschappen, deel 1

ISBN: 9789403914374

Coverafbeelding: from Pixabay

© Gaspaard Dhooghe

<https://gasparddhooghe.be/books/>

Trilogie

Deel 1: Drakentemmer

Deel 2: Drakenmagie

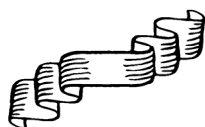
Deel 3: Drakenerfenis

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, microfilm, fotokopie, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

GASPARD DHOOGHE

DRAKEN TEMMER

De kronieken van de Verenigde Graafschappen, deel 1

KAART

Deze kaart werd gemaakt met behulp van rollforfantasy.com

1. DE JAARMARKT

Het was een vredige tijd. De grote Drakenoorlogen lagen al enkele generaties in het verleden.

De Raad der Wijzen kwam nog maar één keer per jaar samen, en zelfs dat was een formaliteit geworden.

Er heerste vrede en een zekere welvaart in de graafschappen. De herfst liep op zijn einde, maar de zon deed nog haar best om warmte te geven. De najaarsmarkt bracht dan ook veel volk op de been. De markt stond vol met kramen van boeren en handelaars die hun koopwaar aanprezen: verse groenten en fruit, gerookte hespen en worsten, kruiden en ingemaakte olijven, honing en ahornsiroop. Er waren ook kazen in verschillende vormen, geuren en kleuren, grote gele karrenwielen, kleine blauw gaderde kaasjes met een scherpe smaak en zachte roomwitte geitenkaas in aardewerken kommen.

De oogst was goed geweest. Iedereen was tevreden.

Gerald, de Magiër van het graafschap Wijbeek, had zich, tegen zijn gewoonte in, in de menigte begeven. Normaal gezien hield hij van rust en schuwde hij grote mensenmenigten, maar hij wilde zijn voorraad kruiden aanvullen voor de winter en de jaarmarkt was daar de uitgelezen gelegenheid voor. Hij was al vroeg op pad gegaan, dat wil zeggen voor zijn doen. Kort na het ontbijt had hij de wandeling naar het dorp aangevat. Dit gaf hem de kans zijn koopwaren uit te kiezen vooraleer het al te druk werd. Zijn status van Magister gaf hem ook bepaalde privileges. Hij kon al zijn boodschappen bij het kasteel van de Graaf laten afleveren en erop vertrouwen dat de betaling door de schatbewaarder van de Graaf geregeld zou worden. Zodoende moest hij niet zelf met de aankopen sleuren, of een boodschappenjongen meenemen die hij constant in de gaten zou moeten houden. Nadat hij alle benodigde kruiden had uitgezocht en opdracht had gegeven ze bij het kasteel af te leveren, besloot hij nog wat rond te kuieren.

In gedachten verzonken liet hij zich meevoeren met de mensenmenigte en na verloop van tijd kwam hij uit op een plein waar een grote toeloop ontstaan was. Over de hoofden van de menigte heen kon hij een soort koets ontwaren waarvan de zijkant opengeklapt was om op die manier als kraam dienst te doen. Een opzichtig geklede man stond de menigte toe te spreken.

Hij zag er nog jong uit, niet veel ouder dan een jaar of dertig. Zijn kostuum zou een Graaf niet misstaan hebben. Hij droeg hoge lichtbruine laarzen van sierlijk bewerkt leder en een lange honingkleurige tuniek van fijne wol die

bijengehouden werd door een ceintuur met een gouden gesp. Daarboven droeg hij een zwierige robijnkleurige satijnen mantel die al zijn bewegingen benadrukte.

Om zijn hals hing een gouden ketting bezet met amethisten en op zijn hoofd droeg hij een breedgerande hoed versierd met een gouden band die glinsterde in de herfstzon.

Zijn diepe stem had een fluwelen klank en droeg ver over de hoofden van de samengestroomde menigte heen.

“Komt dit zien! Komt dit zien! Dit elixir, bereid uit zeldzame planten en kruiden, verlost je van al je kwalen en zal je levensduurte aanzienlijk verlengen! Enkel vandaag te verkrijgen. Morgen vertrek ik naar het volgende graafschap. Slechts één zilverstuk per flacon. Enige kans! Niet te missen...”

Zo ging hij nog een tijdje door. Gerald baande zich een weg uit de menigte. Hij had genoeg gehoord.

Weer een kwakzalver die de goedgegelovige boeren hun geld afhandig probeerde te maken.

Heel wat boeren hadden na het verkopen van hun oogst nogal wat geld op zak. Een groot deel daarvan zou verdwijnen in de zakken van de kroegbazen en allicht ook in de buidel van deze man. Een zilverstuk was veel geld, zowat een vierde van wat een gemiddelde oogst opbracht.

Vroeger had hij zich hier druk over gemaakt, misschien zelfs geprobeerd de kwakzalver te ontmaskeren. Door schade en schande had hij geleerd dat dit zinloos was. Toch lukte het hem niet helemaal om zijn ergernis te onderdrukken. Hij merkte dat hij zijn vuisten gebald had en zijn kaken opeengeklemd hield. Hij probeerde zich te ontspannen. Er was niets wat hij kon doen. Maar de charme van de markt was voor hem verdwenen. Hij voelde zich opeens niet meer op zijn plaats tussen al deze opgewekte, zorgeloze mensen. Een koud voor gevoel van naderend onheil besloopte hem. Later zou hij beseffen dat zijn voor gevoel hem niet bedrogen had maar nu schudde hij de sombere gedachten van zich af en begon aan de wandeling terug naar het kasteel.

Het kasteel lag op een heuvel en keek uit op het dorp in de vallei. Het was een behoorlijke klim. Halverwege bleef hij even staan om van het uitzicht te genieten en op adem te komen. Het brugje waar hij halt hield was één van zijn lievelingsplekjes. Een riviertje, dat hoog in de bergen zijn oorsprong vond, klaterde onder het brugje door en de bomen droegen hun prachtige gouden herfststooi, overgoten door het warme licht van de laagstaande zon.

Terwijl hij daar stond te mijmeren werd hij opgeschrikt door het geluid van een koets die de heuvel opreed. Het span met vier paarden was al van ver te horen, doordat er aan de halsters kleine koperen belletjes bevestigd waren. Dit was

geen marktkramer die goederen kwam leveren. Een bezoeker voor het kasteel? Gerald staarde in de richting van het naderende geluid. De weg slingerde zich in bochten langs de heuvel omhoog en was omzoomd met bomen en struiken die het uitzicht belemmerden. Toch duurde het niet lang vooraleer de paarden, gevolgd door het voertuig, achter de bocht tevoorschijn kwamen. Tot zijn ontsteltenis herkende Gerald de koets. Dat was de kwakzalver die hij daarnet op de jaarmarkt gezien had. Hij voelde opnieuw ergernis opkomen.

Het zou net iets voor de Graaf zijn om zo'n kwakzalver uit te nodigen.

Verbeten wilde hij zijn weg verder zetten. De paardenhoeven hadden echter heel wat zand en stof doen opwaaien. Hoestend en inwendig vloekend moest Gerald wachten tot het meeste stof was gaan liggen. Toen hij eindelijk boven bij het kasteel aankwam zag hij de koets voor de hoofdingang staan.

Hij liep om het kasteel heen om via een zijingang naar zijn vertrekken te gaan.

Deze waren gelegen op de begane grond en gaven uit op een tuin waar hij zelf een aantal kruiden kweekte. Daar aangekomen zette hij een kop thee om wat te kalmeren en op adem te komen. Hij had geen zin om die kerel tegen het lijf te lopen, maar hij was wel nieuwsgierig naar wat er gaande was. Hij besloot om naar de keukens te gaan en te melden dat hij het avondeten in zijn vertrekken zou gebruiken. Dat gaf hem tevens de kans om de laatste roddels op te vangen. Gerald nam met opzet de gangen voor bedienden, zodat hij niet het risico liep gezien te worden. Hij deed dit wel vaker als hij niet gestoord wilde worden. Het kasteel beschikte over een gigantisch stelsel van gangen die door de dubbele muren van de zalen en kamers liepen en met elkaar verbonden waren door smalle trappen en nauwe doorgangen. De bedienden maakten hiervan gebruik om discreet aan de wensen van hun meesters te voldoen.

Verder beschikte het kasteel over een gigantische keuken met vier fornuizen en twee rijen werktafels. Koperen pannen hingen in een lange rij te blinken aan de muur. De voorbereidingen voor het avondmaal waren al volop aan de gang. De deuren naar de twee bijkeukens stonden open. In de eerste werden groenten gewassen en voorbereid, de tweede werd uitsluitend gebruikt om af te wassen. De keukenhulpjes hadden geen toestemming om de hoofdkeuken te betreden, maar als het op roddels aankwam, moest je bij hen zijn.

De Magiër baande zich voorzichtig een weg naar de eerste bijkeuken. Daar trof hij Bram aan naast een grote emmer met rapen, pastinaak en rammenas. De jongen was druk bezig de groenten te schillen en in stukken te snijden.

“Dag Bram”

“Hoi meester!” Bram was een opgewekte jongen, altijd bereid om een praatje te maken. Gerald deed zijn best om terloops te klinken.

“Ik zou willen doorwerken vanavond, kan je het avondeten naar mijn vertrekken laten brengen?”

“Kweenie meester, er is bezoek, de Graaf wil u der vast bij hebben.”

“Welk bezoek?” Gerald hield zich van de domme.

“Hoge piet, afgezant van ergens ver weg, ben de naam vergeten.”

Dat was vreemd, die kwakzalver van de jaarmarkt een afgezant? Hij was er wel naar gekleed natuurlijk, maar toch.

“Is dat zijn koets die voor de hoofdboort staat?” vroeg hij.

Bram knikte heftig.

“Was vandaag ook op de jaarmarkt, sjeik gekleed en blonk van het goud.”

Meer wist Bram niet te vertellen. Als de Magiër zijn nieuwsgierigheid verder wilde bevredigen, dan zou hij aan het diner moeten aanschuiven en de gezant zelf aan de tand voelen.

Met een zucht keerde hij terug naar zijn vertrekken. Hij besloot zijn officiële gewaden aan te trekken met alle symbolen die bij zijn rang hoorden. De saffraangele sjerp voor zijn hoedanigheid als Magiër, de zilveren ketting met het embleem van de Raad der Wijzen en de zegelring die hij droeg als raadsman van de Graaf en die hem bepaalde volmachten verleende.

Bij het avondeten werd hij officieel voorgesteld aan de man die Diederik bleek te heten en zich afgezant noemde van Graaf Rolando.

De Magiër fronste de wenkbrauwen, Graaf Rolando? Hij kende alle graafschappen en geen enkele had een graaf die luisterde naar de naam Rolando, ook niet onder de erfgenamen.

Bovendien moest de beëdiging van een nieuwe Graaf gebeuren door de Raad der Wijzen, dus zou hij ervan gehoord moeten hebben.

“En wat is de naam van het graafschap?” vroeg hij zo luchtig mogelijk.

“Rolando is de Graaf van de Rode Vallei.” Verklaarde de man plechtig. Er klonk trots door in zijn stem en er lag een fanatieke glinstering in zijn ogen.

Bij het horen van die naam verslikte Gerald zich bijna in zijn soep. De Rode Vallei bevond zich zowat aan het einde van de beschaving. De kleine vallei aan de voet van de Witte bergen heette vroeger het graafschap Einder. Er had lang geleden een burcht gestaan omgeven door landerijen en pachtershuizen. Tot er meer dan honderd jaar geleden een grote brand was uitgebroken waarbij nagenoeg iedereen in de burcht de dood vond. Sindsdien bleven er enkel nog ruïnes over.

De weinige overlevenden beweerden een grote Draak gezien te hebben die de burcht in vuur en vlam zette. Vele slachtoffers zouden verpulverd zijn door de enorme hitte en de stenen van de burcht zelf zouden gesmolten zijn.

Sindsdien woonde er niemand meer en sprak iedereen van de Rode Vallei alsof er een vloek op rustte.

“Is de Rode Vallei dan terug bewoond?” vroeg de Magiër verbaasd.

“Graaf Rolando heeft de burcht heropgebouwd. Hij woont er met zijn gevolg.”
De gezant bleef onbewogen en doodernstig.

Die Rolando moest krankzinnig zijn dacht Gerald. Hij probeerde zo nonchalant mogelijk te klinken.

“Aha, dus graaf Rolando wacht nog op zijn beëdiging, neem ik aan?”

Diederik knikte.

“Ik ben op weg naar de hoofdstad om een aanvraag in te dienen bij de Hoge Raad.”

Gerald zat in tweestrijd. Waar zou hij eerst naar vragen, naar het elixir dat deze man, die zich Diederik noemde, verkocht of naar de aanspraken die zijn Heer meende te hebben op de titel van Graaf. Hij besloot het laatste.

“Is Heer Rolando dan een verre afstammeling van de laatste Graaf van Einder?” Hij gebruikte met opzet de oude naam voor het Graafschap.

Diederik legde zijn tafelmes neer en keek de Magiër recht aan.

“Absoluut niet. Volgens de grondwet, artikel 756, paragraaf 28, mag iedereen de heerschappij opeisen van een graafschap dat meer dan honderd jaar onbewoond is geweest, mits hij er gaat wonen en duizend zilverstukken betaald. Ik dacht dat u dit wist, mééster.”

De manier waarop het laatste woord werd uitgesproken deed de Magiër zijn bloed koken.

Hij begon een steeds grotere hekel te krijgen aan deze kerel. Maar hij gaf zich nog niet gewonnen.

Diederik wist allicht niet dat de Magiër hem die middag op de markt gezien had, die troef kon hij nu uitspelen.

“Mmm, vandaar een zilverstuk voor een waardeloze flacon. Hoeveel heb je er al verkocht?”

Diederik glimlachte fijntjes.

“Nee, nee, het geld is allang overgemaakt. Er zijn enkel nog wat formaliteiten af te werken. Ik maak gebruik van de reis om de mensen te laten kennismaken met de weldaden van de Rode Vallei.”

De Magiër trok vragend een wenkbrauw op en Diederik ging verder:

“Volgens de legende heeft de laatste Draak bloed verloren in het gevecht. Op de grond waar dit Drakenbloed is ingedrongen groeien zeldzame geneeskrachtige planten. Onze huis-Magiër heeft hiervan een bijzonder tonicum gedestilleerd. De resultaten zijn verbluffend.”

De Graaf die er tot nu toe zwijgzaam had bijgezet, nam het woord.

“Ik zou graag een flacon van dit bijzonder elixir afnemen, zodat Meester Gerald het kan onderzoeken”

Diederik spreidde zijn handen in een gebaar van onmacht.

“Helaas zijn alle flacons uitverkocht. Het was een overweldigend succes. U zal geduld moeten oefenen tot volgende zomer wanneer er een nieuwe oogst is. Maar het is al laat, ik ga maar eens slapen, ik heb morgen nog een lange reis voor de boeg.”

Met die woorden excuseerde hij zich van tafel en trok zich terug in het gastenverblijf.

De Graaf keek Gerald vragend aan.

“Dit zint mij niet, iemand betaalt duizend zilverstukken voor de titel van Graaf en alles wordt buiten de Raad om beslist.”

De Graaf wuifde de bezwaren van zijn raadsheer weg.

“Een excentriekeling heeft een leemte in de wet ontdekt en daar gebruik van gemaakt. Je maakt je druk om niets!”

Gerald wilde geen ruzie met zijn Heer, hij haalde zijn schouders op.

“Dan ga ik ook maar slapen.”

Boos trok hij zich terug.

Het zinde hem niet dat de Graaf niet ongevoelig was voor de valse charme van die charlatan. Zou hij die flacon echt enkel gevraagd hebben opdat hij hem zou kunnen onderzoeken, of hechtte hij toch een beetje geloof aan dat verhaal?

De antwoorden op die vragen zouden moeten wachten tot de ochtend.

2. DE GROTE SLACHTING

Tegen de tijd dat de Magiër de volgende ochtend wakker werd, waren Diederik en zijn koets al vertrokken. De Graaf was gaan paardrijden en zou pas tegen de middag terug zijn.

Het mooie herfstweer bleef nog steeds aanhouden, dus besloot hij een wandeling te maken om zijn gedachten te ordenen.

Hij nam niet de weg naar het dorp, maar verliet het domein aan de achterkant, waar een smal paadje het woud inliep.

In gedachten verzonken liep hij steeds dieper het bos in. Hij vermeed de bredere paden waar hij misschien ruiters zou kunnen tegenkomen, en nam telkens de smallere weggetjes tussen de bomen en struiken. Al snel bevond hij zich in onbekend gebied. Hij begon zich net af te vragen of hij verdwaald was toen hij iemand hoorde roepen.

“Stop! Blijf staan!” De Magiër keek rond om te zien waar de stem vandaan kwam.

Door het struikgewas kwam een gedaante naderbij. “Blijf staan! Niet bewegen!” “Robin! Ik hoopte al dat ik je hier zou aantreffen!”

Robin kwam dichterbij.

Hij droeg hoge bruine laarzen, een bruine wollen broek en een korte mosgroene tuniek, bijeengehouden door een ceintuur waaraan verschillende metalen voorwerpen bungelden. Zijn korte zwarte haar was onbedekt. Met één hand ondersteunde hij een canvas tas die over zijn schouder hing terwijl hij met de andere hand het struikgewas wegduwde.

“Je was bijna in één van mijn vallen getrapt,” verklaarde hij.

Gerald keek naar de grond. Het pad was nog nauwelijks zichtbaar, niet meer dan een spoor van platgetrapt gras, en tussen het gras door kon hij nog net een goed verborgen ijzeren val ontwaren.

Hij grijnsde schaapachtig.

“Oei, ik was zo in gedachten verzonken dat ik van de weg was afgedwaald.”

“Kom mee naar mijn hut, dan zet ik thee”

Gerald volgde Robin naar de boswachters hut. Ze kenden elkaar al jaren. Robins kennis van wilde planten en dieren was ongeëvenaard. Vaak zocht Gerald hem op, soms om te vragen of hij wist waar een bepaald kruid groeide, maar vaak gewoon om een praatje te maken en van gedachten te wisselen.

Even later zaten ze in de gezellige hut bij een kop hete thee. Gerald vertelde wat er de vorige dag was voorgevallen.

“Dus, kort samengevat, je bent nijdig omdat er een kwakzalver op je terrein kwam, je voelt je gepasseerd omdat de Raad niet bijeengeroepen is en je bent gekwetst omdat je een slecht figuur sloeg tijdens het diner met de Graaf.”

“Daar komt het zo ongeveer op neer”

Robin lachte een rij witte tanden bloot.

“Maar als ik je een beetje ken, dan zal je die kwakzalver ontmaskeren, een klacht indienen bij de Raad en de Graaf ervan overtuigen dat het zogenaamde elixir waardeloos is.”

Gerald grijnsde schaaftachtig. Dit was precies waar hij over had lopen piekeren. Maar er was meer.

“Het is meer dan dat, ik heb hier een slecht gevoel bij.”

“Vanwege die nieuwbakken Graaf in de Rode Vallei?”

“Ja, en dan is er nog de Draak.”

“Ach ja, de Draak.” Robin goot een scheut rum in zijn thee. “Die is iedereen allang vergeten, zou het kunnen dat die nog leeft?”

“Draken leven lang, soms tot duizend jaar. Deze is kort na de grote Drakenslachting uit het ei gekomen. Hij moet zo’n honderdvijftig jaar oud zijn, dat is jong voor een Draak.”

“Niemand heeft het nog over die periode, wat is er destijds eigenlijk gebeurd?”

Gerald leunde achterover.

“Eeuwenlang leefden mensen en Draken samen in een soort van kwetsbaar evenwicht.

Draken zijn magische wezens met bepaalde dierlijke eigenschappen. Dat wil zeggen, ze moeten eten, ze paren, ze kunnen gewond raken en sterven.

In het wild jagen Draken op herten, wilde geiten, schapen en zwijnen. De mens heeft deze dieren voor zijn eigen behoefte gedomesticeerd en de Draken, die van natuur lui zijn, maken daar graag gebruik van, met of zonder instemming van de mens.

Lang geleden is gebleken dat bepaalde mensen het zeldzame talent ontwikkeld hadden om met de Draken te kunnen communiceren. Hoe dit gekomen is weet men niet, wel dat het talent erfelijk is, zowel via de mannelijke als de vrouwelijke lijn, waarbij meestal een generatie wordt overgeslagen.

De magie van de Draken hield deze situatie in evenwicht.

Draken leven lang en planten zich, naar menselijke normen, zeer zeldzaam voort.

De band tussen Draak en Drakentemmer werd meestal doorgegeven van grootvader op kleinzoon of van grootmoeder op kleindochter. Zo bleven Draken generaties na elkaar in dezelfde familie.

Een bevrucht Drakenei was een bijzondere gebeurtenis. Toch was er steeds een jonge Drakentemmer beschikbaar om een band met het jonge Draakje aan te gaan.

En wanneer een Drakentemmer meerdere kleinkinderen had die het talent geërfd hadden, wat zeer uitzonderlijk was, dan was er steeds een Drakenei beschikbaar tegen de tijd dat de jonge Drakentemmer de juiste leeftijd bereikt had.

Dit evenwicht, zoals de Drakentemmers het noemden, werd in stand gehouden dankzij de Drakenmagie.

Drakenmagie is van een heel andere orde dan de magie die de menselijke Magiërs kennen. Geen enkele Magiër is er ooit in geslaagd de Drakenmagie nog maar bij benadering te doorgronden.

Ook de band tussen Draak en Temmer is een raadsel. Als de Draak sterft, sterft de Drakentemmer ook. Maar omdat Draken veel langer leven dan mensen, is het meestal de mens die eerst sterft. De Draak ziet het einde van zijn of haar Temmer naderen. Sommigen denken zelfs dat een Draak het juiste moment kent waarop zijn of haar Temmer zal sterven, maar hem of haar dit nooit zal onthullen. De Draak laat zijn of haar Temmer wel weten wanneer het tijd wordt om voor een opvolger te zorgen. Dat wil daarom nog niet zeggen dat de Drakentemmer spoedig zal sterven. De zoektocht naar een opvolger en de opleiding konden jaren in beslag nemen.

Dankzij de Drakentemmers vormden de Draken geen gevaar voor de bevolking. Er werd een deel van de veestapel afgestaan om de Draken te voederen en in ruil hiervoor hielden de Draken mogelijke vijanden op afstand. Het was een situatie die voor mens en Draak bevredigend was.

Zo heerste er generaties lang vrede. De koningen voorzagen in het onderhoud van de Drakentemmers en hun Draken. Doch, zoals dat wel vaker gaat wanneer er vrede en welvaart heerst, begon na verloop van tijd een zeker ongenoegen de kop op te steken.

Een bepaald deel van de bevolking keerde zich, gedreven door afgunst, tegen de Draken en de Drakentemmers. Zij begonnen onder de mensen de vrees te verspreiden dat deze machtige magische dieren zich wel eens tegen de mensheid zouden kunnen keren.

Ze kregen hierbij de steun van een jonge ambitieuze koning die een zekere vorm van paranoia ontwikkeld had.

Hij vond dat de Drakentemmers te veel macht hadden en was voortdurend bang dat zij zich tegen hem zouden keren en de troon zouden opeisen.

Zijn raadgevers waren zich wel bewust van de argwaan van hun koning, maar zij onderschatten het probleem. Zij schreven het toe aan overdreven voorzichtigheid.

Ondertussen was er een soort van ondergrondse beweging ontstaan die tegen Draken gekant was.

De koning zelf was sluw genoeg om zijn weerzin voor Draken te verbergen. Zich bewust van de stromingen die onder de bevolking aanwezig waren, besloot hij, als gebaar van verzoening, een groot toernooi te organiseren waarbij alle Draken en hun Temmers gehuldigd zouden worden.”

“Was dat het Toernooi van de Grote Slachting?” vroeg Robin

“Inderdaad.” Gerald knikte en vervolgde zijn verhaal.

“De koning had in het geheim contact met een zwarte Magiër. Zwarte magie is zowat het enige waarmee je een Draak kan doden. Alleen, als een zwarte Magiër één Draak doodt, dan voelen alle andere Draken dat en zouden zich massaal op de vijand storten. De enige oplossing was dus om alle Draken tegelijkertijd te doden. Hiervoor moest aan twee voorwaarden voldaan worden. Ten eerste moest de zwarte Magiër over enorm veel energie beschikken. Zoveel dat hij een dergelijk huzarenstuk onmogelijk kon overleven. Ten tweede moest hij alle Draken samen op dezelfde plaats krijgen. Het toernooi bood dus de uitgelezen gelegenheid. En zoals later zou blijken had de zwarte Magiër de koning zo sterk in zijn macht dat hij diens levensenergie kon aftappen.

Zo gebeurde het dus. Het toernooi lokte massaal veel toeschouwers, niet zozeer voor de spelen, maar vooral om zoveel Draken samen te zien. Het was dan ook een prachtig gezicht, honderden Draken samen, hun veelkleurige schubben glinsterend in het zonlicht, elk met hun Temmer aan hun zijde.

Ook de koning was aanwezig en zat op zijn ereplaats op het podium. Hij had de zwarte Magiër uitgenodigd om als zijn ‘persoonlijke vriend’ het toernooi bij te wonen.

Op het hoogtepunt van de festiviteiten liet de Magiër zijn zwarte kunsten los op de niets vermoedende Draken.

Het werd een afgrijselijk schouwspel. Een zwerm steekvliegen verscheen schijnbaar uit het niets en viel de eerste Draak in de rij aan. Deze raakte in paniek. De vliegen kropen onder de schubben van de Draak en zogen zich vol met zijn bloed. Vervolgens splitsten ze zich in twee of meer nieuwe vliegen. De zwerm werd snel groter en wervelde als een zwarte sluier over de Draken. Doodskreten van meer dan honderd Draken schalden door de lucht. De Draken vielen zieltogend neer en hun Temmers, die in hun laatste momenten beseften dat ze hun Draak naar zijn of haar dood hadden geleid, stierven samen met hen.

De menigte was geschokt, enerzijds door de wreedheid zelf, maar evenzeer omdat zij gedwongen waren er getuige van te zijn. Er ontstond een massa hysterie. De zwarte Magiër had voor zijn huzarenstuk krachten ontleend aan

de koning, die bewusteloos op zijn stoel hing. In de chaos en het tumult slaagde de Magiër zelf erin te ontsnappen.

De raadsleden moesten zich een weg banen door de hysterische massa. Tegen de tijd dat ze de koning bereikten was hij overleden. Er bleef enkel nog een uitgedroogd omhulsel van hem over. De Magiër had alle leven uit hem gezogen.

Sindsdien is er geen koning meer op de troon geweest en regeert de Raad der Wijzen het land.”

“Maar er was blijkbaar nog een Draak in leven?” merkte Robin op.

“Er was een ei dat nog moest uitkomen” corrigeerde Gerald.

“Niemand wist ervan tot de jonge Draak in de Rode vallei verscheen. Aanvankelijk waren de bewoners vertederd door het jonge dier, maar naarmate het groter werd en regelmatig schapenkuddes aanviel, begon ze er jacht op te maken.”

“Maar het is meer dan honderd jaar geleden dat iemand hem nog gezien heeft!”

“Meer dan honderd jaar geleden heeft deze Draak de Rode Burcht aangevallen. De Burcht werd bijna volledig verwoest en slechts enkele bewoners konden ontkomen. Sindsdien is er niemand meer in de Rode Vallei geweest.”

“Officieel niet, nee” merkte Robin op.

Gerald keek zijn vriend verbaasd aan. “Wat bedoel je?”

“Er heeft de laatste honderd jaar niemand meer gewoond, maar er zijn wel regelmatig jagers in de vallei geweest. Het is er goed jagen.”

“Ben jij er dan geweest?”

Robin schudde zijn hoofd. “Ik niet, maar ik heb wel verhalen gehoord. Die mogen dan aangedikt geweest zijn maar er was nooit sprake van een Draak. Als iemand daar een spoor van zou hebben gezien dan zou die daar zeker hebben over opgeschept.”

“Tja, maar dan nog, Draken kunnen tientallen jaren in een soort toestand van winterslaap gaan. Ik zou veel geruster zijn als ik wist wat er met het dier gebeurd is.”

Robin leunde achterover en strekte zijn benen.

“Wel, alle Drakentemmers zijn omgekomen tijdens de grote Drakenoorlog. Kan je het niet met magie proberen?”

De Magiër schudde zijn hoofd.

“Niet vanop deze afstand. En dan nog zou ik in het beste geval enkel zijn aanwezigheid kunnen voelen. Drakentemmers hadden het talent om met Draken te praten. Er zijn ook verhalen van Magiërs die deze kunst verstonden, maar de kennis over dit soort magie is verloren gegaan.”

Hij stond op.

“Het is al bijna middag, ik stap maar eens op, de Graaf zal ondertussen wel terug zijn van de jacht.”

De twee vrienden namen afscheid. Deze keer nam Gerald de bredere ruiterspaden, zodat hij niet nog eens zou verdwalen. Terug in het kasteel bleek dat de Graaf zich na de jacht had teruggetrokken om te rusten.

Gerald begaf zich naar zijn eigen vertrekken.

Hij spendeerde de rest van de namiddag aan het opstellen van een brief aan de Raad der Wijzen. Niet dat dit veel zou uitmaken, mogelijk zou de brief hen pas na de benoeming van de nieuwe Graaf bereiken, maar het gaf hem toch het gevoel dat hij iets gedaan had.

3. WINTER

Gerald werd wakker bij het eerste grauwe ochtendlicht. Het weer was omgeslagen en het sneeuwde lichtjes. Een dun laagje wit poeder lag over gras, bomen en struiken.

Het was koud in de kamer. Met een handgebaar maakte hij het vuur in de haard aan.

Het zou niet lang meer duren voor de bergpassen dicht gesneeuwd waren en de vallei afgesloten raakte van de buitenwereld.

Gerald hoopte dat zijn brief nog met de laatste postkoets zou kunnen vertrekken. Hij besloot hem persoonlijk naar de hofmeester te brengen, zodat die het nodige kon doen.

In vroeger dagen konden Magiërs beroep doen op Draken en hun Temmers om berichten te vervoeren. Daar had de Drakenoorlog een eind aan gemaakt.

Het had geen zin hier langer over te treuren. De winter kwam eraan en dat ging doorgaans gepaard met de nodige ziektes en botbreuken. Het was tijd om zich op de meer praktische kant van zijn beroep te richten. Als Magiër aan het kasteel van de Graaf stond hij in voor de gezondheid van de bevolking.

De dagen gleden voorbij in de dagelijkse routine van het leven op het kasteel. De dagen werden ook steeds korter.

Het was dan ook totaal onverwacht dat er een koerier uit de hoofdstad kwam aankloppen aan de kasteelpoort. In deze saaie winterdagen was dit groot nieuws en Gerald haastte zich naar de grote zaal zodra hij ervan hoorde.

Er lag ondertussen een dik pak sneeuw en Gerald was verbaasd dat de man erin geslaagd was de bergpas over te steken. De bergpassen waren afgesloten en de laatste postkoets was een week geleden vertrokken naar de hoofdstad. De volgende werd pas in de lente verwacht, als de sneeuw terug zou smelten. Heel wat bedienden hadden een excuus gevonden om in de buurt van het binnenplein of de grote zaal rond te hangen, om een glimp van de koerier op te vangen.

Terwijl de staljongens zich over het uitgeputte paard ontfermden, werd de koerier naar de grote zaal gebracht om zich te warmen bij het enorme haardvuur.

Uit de keuken werden een kom warme soep en een stuk vers brood aangevoerd. Terwijl de man zat te eten probeerde Gerald hem zo onopvallend mogelijk te observeren.

Hij zag er erg jong uit, Gerald schatte hem niet ouder dan vijftientig, en hij droeg het uniform van het leger. Een jonge rekrut, dacht Gerald. Ondanks de zware reis die hij achter de rug moest hebben, zag het uniform er nog betrekkelijk nieuw uit. Zijn laarzen zaten weliswaar onder de modder, maar de zolen waren nauwelijks afgesleten. De jongeman had een open gezicht, rossig haar en blauwe ogen. De bloes op zijn wangen, afkomstig van de warmte van de haard na de ijzige kou buiten, kon de vele sproeten die zijn gezicht sierden, niet verhullen.

Met moeite zijn ongeduld bedwingend, wachtte Gerald tot de jongeman klaar was met eten. Toen deze uiteindelijk zijn bord terzijde schoof en zijn handen uitstreckte naar het vuur keek Gerald hem vragend aan.

Enigszins geïntimideerd door de doordringende blik van de Magiër, tastte de jongen zenuwachtig in zijn hemd en haalde een verkreukelde brief tevoorschijn die hij de Magiër overhandigde.

“Deze moest ik u persoonlijk overhandigen,” stamelde hij.

Gerald nam de brief aan en schoof zijn stoel dicht naar het vuur toe om meer licht te hebben. De brief droeg het zegel van de voorzitter van de Raad en was geadresseerd aan:

Magister Gerald, lid van de Raad der Wijzen en Hofmagiër van het Graafschap Wijbeek.

Voorzichtig verbrak de Magiër het zegel en maakte de envelop open. De envelop bevatte slechts één velletje in het kleine, nette handschrift van de secretaris van de raad. Gerald's ogen vlogen over de regels en zijn lippen bewogen lichtjes terwijl hij las. Uiteindelijk liet hij de brief zakken en keek de soldaat aan.

“Heeft de afzender ook gezegd wanneer je dit bericht moest bezorgen?”

De jongen haalde zijn schouders op.

“Zo snel mogelijk.”

“En hoelang is dat geleden?”

De jongen werd plotseling vuurrood. De Magiër gaf hem niet de kans te antwoorden, maar richtte zich in zijn volle lengte op.

“Twee weken geleden! Deze brief had met spoed bezorgd moeten worden, zodat ik nog voor de eerste sneeuw in de hoofdstad had kunnen zijn voor een speciale vergadering van de raad. Nu zijn de passen dicht en zal ik moeten wachten tot na de winter.”

“En jij ook!” De Magiër priemde een benige vinger in de richting van de soldaat.

“Jij zit hier ook vast tot de dooi van de komende lente! Ik hoop dat de Graaf je de ganse winter stallen laat uitmesten!”

De Magiër haalde diep adem en vervolgde op strenge toon

“Vertel eens, wat heeft je opgehouden, een meisje, drank of beide?”

De jonge soldaat greep de kans om zich te verdedigen.

“Geen van beide Heer.” Hij verzamelde al zijn moed en keek de Magiër recht aan.

“Enkele weken geleden is er inderdaad een koerier op pad gestuurd, maar die is onderweg ziek geworden en heeft rechtsomkeer gemaakt. Toen moest er snel een vervanger gevonden worden.”

Hij bloosde en keek weer naar de grond.

“In de kazerne hebben we strootje getrokken, Heer.” voegde hij er haastig aan toe.

Gerald ging weer zitten. Hij voelde zich schuldig omdat hij de soldaat onterecht had uitgekafferd. Het maakte hem onrustig. Hij stond weer op en begon te ijsberen.

“Goed, ik zie dat je de waarheid spreekt. Maar dat neemt niet weg dat we hier allebei vastzitten tot na de winter.” Hij zuchtte en haalde toen zijn schouders op.

“Nog nieuws uit de stad?”

De jongen maakte al aanstalten om te antwoorden, maar de Magiër onderbrak hem.

“Nee wacht, vertel me eerst hoe je heet. We hebben nog de hele winter de tijd om nieuwtjes uit te wisselen.”

De soldaat vroeg zich af of dit vriendelijkheid of sarcasme moest voorstellen. Stijfjes antwoordde hij:

“Mijn naam is Willem, Heer.”

“Goed Willem.” De Magiër leunde achterover. “Vertel me eerst wat meer over jezelf.”